

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 80/15
Λουξεμβούργο, 9 Ιουλίου 2015

Απόφαση στην υπόθεση C-87/14
Επιτροπή κατά Ιρλανδίας

Η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η Ιρλανδία υπέπεσε σε παράβαση κατά την εφαρμογή της οδηγίας για τον χρόνο εργασίας στους νοσοκομειακούς ιατρούς που δεν κατέχουν θέση επιμελητή

Η οδηγία για την οργάνωση του χρόνου εργασίας¹ προβλέπει ότι κάθε εργαζόμενος δικαιούται ελάχιστες περιόδους ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης. Επιπλέον, ο χρόνος εργασίας δεν πρέπει να υπερβαίνει, ανά επταήμερο, τις 48 ώρες, κατά μέσο όρο, συμπεριλαμβανομένων των υπερωριών. Τέλος, τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν περιόδους αναφοράς για την εφαρμογή των κανόνων αυτών, εξυπακουσμένου ότι οι περίοδοι αυτές δεν υπερβαίνουν τους έξι μήνες ή, εάν συντρέχουν αντικειμενικοί ή τεχνικοί λόγοι ή λόγοι οργάνωσης της εργασίας, τους 12 μήνες.

Στην Ιρλανδία, ο Ιρλανδικός επαγγελματικός σύλλογος των ιατρών (Irish Medical Organisation), ο οποίος εκπροσωπεί το σύνολο των ιατρών που ασκούν το επάγγελμά τους στο ιρλανδικό έδαφος, και η Αρχή των Υπηρεσιών Υγείας (Health Service Executive), ήτοι το δημόσιο όργανο που εκπροσωπεί τις υγειονομικές αρχές, συνήψαν συλλογική σύμβαση και κατήρτισαν πρότυπη σύμβαση εργασίας για τους νοσοκομειακούς ιατρούς που δεν κατέχουν θέση επιμελητή (NCHD).

Κατά την Επιτροπή ορισμένοι όροι της συλλογικής συμβάσεως και της πρότυπης συμβάσεως εργασίας αντιβαίνουν στις διατάξεις της οδηγίας και, ιδίως, σε εκείνες που αφορούν τις ελάχιστες περιόδους ανάπαυσης και τα όρια του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας. Η Επιτροπή, κρίνοντας τις σχετικές εξηγήσεις της Ιρλανδίας ανεπαρκείς, αποφάσισε να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

Με τη σημερινή απόφασή του, **το Δικαστήριο απορρίπτει την προσφυγή της Επιτροπής λόγω ελλείψεως αποδεικτικών στοιχείων.**

Το Δικαστήριο, απαντώντας στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι κακώς οι ώρες εκπαίδευσής των NCHD δεν συνυπολογίζονται στον «χρόνο εργασίας» (η εκπαίδευση αυτή διενεργείται από φορείς που δεν σχετίζονται με τον εργοδότη, είτε στον χώρο εργασίας είτε σε άλλους χώρους, και έχει μηνιαία διάρκεια που κυμαίνεται μεταξύ 2 ωρών και 30 λεπτών και 17 ωρών), κρίνει ότι **η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι, κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής αυτής, οι NCHD είναι διαθέσιμοι για την παροχή ιατρικής περιθάλψεως στους ασθενείς, ούτε ότι υποχρεούνται να είναι παρόντες στον χώρο που έχει καθορίσει ο εργοδότης και να βρίσκονται εκεί στη διάθεση του τελευταίου για να μπορούν να παράσχουν αμέσως τις κατάλληλες υπηρεσίες σε περίπτωση ανάγκης.** Επιπλέον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η πρότυπη σύμβαση εργασίας δεν προβλέπει υποχρέωση εκπαίδευσής για τους NCHD και δεν ορίζει, ούτε επιβάλλει, συγκεκριμένες εργασιακές υποχρεώσεις ως προς την εκπαίδευση.

Η Επιτροπή υποστήριξε επιπλέον ότι ορίζεται δωδεκάμηνη και όχι εξάμηνη περίοδος αναφοράς για τους NCHD των οποίων οι συμβάσεις εργασίας έχουν διάρκεια άνω των 12 μηνών, πράγμα που, κατά την άποψή της αντιβαίνει στις διατάξεις της οδηγίας. Ως προς το σημείο αυτό, το

¹ Οδηγία 2003/88/CE του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4^{ης} Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕ L 299, σ. 9).

Δικαστήριο κρίνει ότι η Επιτροπή δεν στοιχειοθέτησε την άποψή της ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις για τον καθορισμό τέτοιας μεγαλύτερης περιόδου αναφοράς, ενώ η Ιρλανδία προέβαλε τη συνδρομή **αντικειμενικού λόγου ή λόγου σχετικού με την οργάνωση της εργασίας** κατά την έννοια της οδηγίας (ήτοι την ανάγκη υπάρξεως ευελιξία όσον αφορά την εγγραφή των NCHD στον πίνακα υπηρεσιών).

Τέλος, το Δικαστήριο εξετάζει το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η πρότυπη σύμβαση εργασίας, αφενός, δεν προβλέπει ότι οι NCHD δικαιούνται τις ελάχιστες ημερήσιες και εβδομαδιαίες περιόδους ανάπαυσης και τις αντίστοιχες αντισταθμιστικές περιόδους ανάπαυσης και, αφετέρου, δεν περιορίζει ρητά τον συνολικό εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η Επιτροπή, **επικαλούμενη ορισμένους μεμονωμένους όρους της πρότυπης συμβάσεως εργασίας –το ακριβές περιεχόμενο των οποίων αμφισβητείται, εξάλλου, μεταξύ των διαδίκων– δεν απέδειξε την ύπαρξη πρακτικής αντίθετης προς την οδηγία**. Επιπλέον, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι δεν αμφισβητείται ότι το νομικό πλαίσιο, που προκύπτει από τη νομοθεσία η οποία μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη την οδηγία, είναι σαφές και, σε κάθε περίπτωση, εφαρμόσιμο.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή λόγω παραβάσεως, στρεφόμενη κατά κράτους μέλους το οποίο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης, μπορεί να ασκηθεί από την Επιτροπή ή από άλλο κράτος μέλος. Αν το Δικαστήριο διαπιστώσει την ύπαρξη παραβάσεως, το καθού κράτος μέλος πρέπει να συμμορφωθεί με την απόφαση το συντομότερο.

Όταν η Επιτροπή θεωρεί ότι το κράτος μέλος δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση, μπορεί να ασκήσει νέα προσφυγή, ζητώντας την επιβολή χρηματικών κυρώσεων. Πάντως, σε περίπτωση μη ανακοινώσεως στην Επιτροπή των μέτρων για τη μεταφορά μιας οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, το Δικαστήριο μπορεί, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, να επιβάλει κυρώσεις με την πρώτη του απόφαση.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582